

drage Omfæng for, at de i Sagen interesserede Personer — som Skipperen i Forbindelse med en Fortegnelse over Mandstabet og andre Personer, der antages at kunne give Oplysning, saavidt muligt skal angive — indfalder til Retsmødet m. v. Med Anmeldelsen skal Skipperen vel indlevere en ordret Afskrift af, hvad der om det forefaldne er tilført Dagbogen, eller, hvis en saadan ikke er ført eller er gaaet tabt, en skriftlig Fremstilling af Begivenheden; men denne Afskrift eller Fremstilling tjener kun til Grundlag for Rettens selvstændige Afhøring af de Mødende. De nærmere Bestemmelser om Behandlingen af disse Søforklaringsager og om de yderligere Underjøgelse, hvortil de kunne give Anledning, er det imidlertid, i Modfætning til, hvad der var Tilfældet i det særligt danske Sølovudkast fra 1882, anset rettest at henvide til det Forslag om Oprettelse af Søretter udenfor Kjøbenhavn samt om Søforklaringer og Søforhør, som vil blive forelagt samtidig med Sølovsforlaget. I dette findes derfor kun i § 40 givet Regler for, i hvilke Tilfælde og hvornaar Skipperen har at anmeldte sig til Søforklaring for Retten og hvad der skal følge med saadan Anmeldelse, med Tilføjende, at Retten derefter foranstalter det videre nødvendige. Med Hensyn til Enkeltheberne bemærkes, at Anmeldelse skal gøres, naar der „paa Indladnings- eller Lossested eller under Rejsen“ indtræffer nogen Begivenhed, som medfører eller med Grund kan formenes at medføre „Skade“ paa Skib eller Ladning, saa og naar nogen Omhordværende — altsaa ogsaa Passagerer eller tilfældigvis paa Skibet tilstedeværende Personer — ved „Ulykkestilfælde“ er omkommet, eller naar ved Sammenstød Skade eller Ulykke af den anførte Bestaffenhed er tilføjet andet Skib. Det har under Sagens Bearbejdelse været under Overvejelse, om Baaletaget om at afgive Søforklaring ikke burde indskrænktes til de Tilfælde, hvor Skade af større Betydning er eller kan befrygtes at være sket. Ligeom en saa vag Affattelse af Reglen dog ikke vilde være af stor praktisk Betydning, saaledes har man ment at kunne gaa ud fra, at der efter Sagens Natur ikke vil blive Tale om Søforklaring, hvor det er en enkelt eller enkelte ubetydelige Ting, som have lidt en eller anden Bestadigelse, uden at der er Grund til at formode, at Staden skulde have et videre Omfang. Ej heller har man anset det for rigtig at indskrænke Søforklaringsforpligtelsen til Skibe af en vis Størrelse; ogsaa for de kvantitativt mindre Interesser har det sin Betydning, at Sagens rette

Sammenhæng saavidt muligt oplyses. Noget andet er det naturligt, at Forholdene kunne være saa simple og klare, at de Interesserede let blive enige, ogsaa om at anse en Søforklaring for overflødig; i saadan Fald vil den ikke heller være nødvendig, med mindre den interesserer det Offentlige, saasom naar Menneskeliv er gaaet tilgrunde. — Anmeldelsen skal gøres inden Udløbet af næste Dag efter at Ulykken skete eller opdagedes, hvis Skibet ligger i Havn eller paa Red, men efter Skibets Ankomst til saadan, naar Begivenheden er indtruffen paa Søen. Det er altsaa ikke paalagt Skipperen at afbryde sin Rejse for at gaa ind i Havn og der gøre Anmeldelse; det er tilstrækkeligt, at han gør den inden den foreskrevne Frist i den første Havn eller Red, hvortil han ifølge Rejsens Bestemmelse eller af anden Grund ankommer. Der er herefter formentlig givet tilstrækkelig Tid til at gøre den blotte Anmeldelse, som kun skal være ledsaget med en Udskrift af Dagbøger og Fortegnelse over Mandstabet m. v.; det synes derfor, at der ikke har været nogen Nødvendighed for at gøre den i det svenske Sølovsforlag efter Rigsdagsudvalgets Indstilling vedtagne Ændring, hvorved Fristen forlænges til 3 Dage. — Det er indvunden sluttelig, at naar Søforklaring skal finde Sted i Udlandet, maas den afgives efter de der gældende Former. Dette foreskrives derfor i 3dje Stykke af § 40. At henlægge Søforklarings Optagelse til de danske Konsuler i Udlandet, turde der ifølge den Maade, hvorpaa det danske Konsulatvæsen er ordnet, næppe være Tale om; der fremtræder herefter en Uoverensstemmelse paa dette Punkt mellem det danske og de nord-svenske Lovforlag, der har sin naturlige Forklaring i, at Sverige-Norge paa visse Steder har fast ansatte Konsuler, der have Bemyndigelse til at modtage edelige Søforklaringer. Imidlertid er det anset hensigtsmæssigt, at den danske Konsul paa Stedet overværer Søforklaringen og paaser, at den bliver saa fuldstændig og paalidelig som muligt. Dette foreskrives i Paragraffens sidste Stykke med Tilføjende, at Konsulen skal indsende en Beretning til Justitsministeren, særligt for at det kan afgøres, om der er Anledning til yderligere offentlig Underjøgelse, men ogsaa som Bidrag til den aarlige Statistik over Søulykker, som man finder ønskelig; jfr. Lovforlaget om Oprettelsen af Søretter udenfor Kjøbenhavn m. m. § 11.

Medens det i § 40 paalægges Skipperen i Tilfælde af Søuheld at afgive Søforklaring for at Passagererne til den skete — eller